

kdy její vyživovací povinnost pomine a podala si případnou žalobu na uznání jejího zániku. Křivda se jí neděje a je vůbec otázkou, který způsob je praktičtější, zda ten, či onen, jakým vyřízen dovolávaný žalovanou případ rozhodnutí býv. víd. nejv. soudu čís. 1661 Gl. U. n. ř.

Čís. 8236.

Jest na vymáhajícím věřiteli, by v návrhu na povolení exekuce zabavením a přikázáním k vybrání dlužníkovu práva z pojišťovací smlouvy podrobně uvedl a osvědčil okolnosti, které jsou důležitými pro otázku přípustnosti exekuce na nároky z pojišťovací smlouvy, najmě zda jde o pojistku svědčící doručiteli nebo majiteli či o pohledávku nekrytou listinou.

(Rozh. ze dne 23. srpna 1928, R I 522/28.)

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením a přikázáním k vybrání práva povinného ze životní pojistky proti pojišťovně A. Rekursní soud k rekursu pojišťovny A. exekuční návrh zamítl. Důvody: Stěžovatelka tvrdí, že jde o zabavení nároku z pojišťovací smlouvy znějící na doručitele, a že proto měla býti exekuce povolena podle § 296 ex. ř. nikoliv podle § 294 ex. ř. Podle § 148 pojišťovacího zákona čís. 501/1917 ř. zák. zabavují se majetkoprávní nároky ze smlouvy o životní pojištění podle § 294 ex. ř., svědčí-li však pojistka majiteli nebo doručiteli, podle § 296 ex. ř. Hledíc k ustanovení § 54 čís. 3 ex. ř. bylo povinností vymáhající strany, by podrobně uvedla a osvědčila okolnosti, které pro otázku přípustnosti exekuce na nároky ze smlouvy pojišťovací jsou důležitými (srov. rozh. n. s. v Právniku roč. 65 str. 164), a udala vše, co podle povahy případu je důležité pro nařízení soudu povolujícího, neboť jen v tom případě mohla exekuce správným způsobem býti povolena.

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu,

n e b o ť

jeho vývody nebylo vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení. Poznamenati sluší, že nesejde na tom, že podlužnice tvrdila, že se zabavení týká nároků z pojišťovací smlouvy znějící na doručitele a že proto měla exekuce býti povolena podle § 296 ex. ř., nikoli podle § 294 ex. řádu, nýbrž jest podstatou věci, že exekuční návrh nebyl se zřetelem k ustanovení § 148 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. o pojišťovací smlouvě správně instruován, neboť není v něm uvedeno, zda se navrhuje zabavení pojistky doručiteli nebo majiteli svědčící, či zda jde o pohledávku listinou nekrytou, takže podle údajů návrhu nelze posouditi, zda se má zabavení pohledávky státi po-

dle § 294 ex. ř. či podle § 296 ex. ř. (§ 54 třetí odstavec ex. ř.). Návrh na zabavení práv povinné strany ze životní pojistky proti poddlužnici nevyhovuje jmenovitě zřetelem k § 147 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. o pojišťovací smlouvě předpisu § 54 ex. ř. Podle § 294 čtvrtý odstavec ex. ř. poddlužník může platební záповěď napadnouti rekusem, proto mu stěžovatelka neprávem upírá toto jeho oprávnění.

Čís. 8237.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

Otázka, zda nájemní poměr podléhá ochraně nájemců, jest otázkou hmotněprávní a nelze, dospěje-li soud k názoru, že jest tomu tak, žalobu pro nepřipustnost pořadu práva odmítnouti, nýbrž jest ji rozsudkem zamítnouti.

Za podmínek § 31 čís. 5 zák. nepodléhají ochraně nájemců ani tovární objekty.

(Rozh. ze dne 23. srpna 1928, R I 569/28.)

Proti vyklizovacímu příkazu namítl žalovaný, že byt podléhá ochraně nájemců. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, v řízení pokračoval a ve věci rozhodl. Důvody: První soudce zjistil, že se nájemní smlouva mezi stranami týkala továrního objektu jako celku a nikoli jen bytu aspoň čtyřpokojevého (nikoli více než čtyřpokojevý). První soudce ve svém usnesení sice nezjišťuje, avšak z provedených důkazů vychází na jevo, že smlouva nájemní má tento předmět: vlastní budovu čp. 20 a nádvorní budovu. V nádvorní budově je v přízemí místnost, dříve užívaná jako byt pro domovníka, a kromě toho dvě další místnosti a v podkroví jedna světnice. Ve vlastní budově čp. 20 jsou v přízemí kuchyň a pokoj (zařízený byt) a kromě toho další tři místnosti (kancelář, provozovna a skladiště), v prvním poschodí kuchyň se spíží neb koupelnou, tři pokoje a další dvě místnosti, celkem dvě kuchyně a devět jiných místností, z nichž místní ohledání označuje čtyři jako pokoje. Soud první stolice neuvádí, krom jednoho pokoje v prvním poschodí, jehož se používá za pisárnu, k čemu se užívá dalších dvou pokojů v prvním poschodí. Ze smlouvy nájemní z roku 1923 zjišťuje první soudce, že pronajata byla tovární budova, a že z doslovu smlouvy je patrné, že nešlo o pronájem bytu, nýbrž celého továrního objektu, kde by žalovaná strana svou živnost provozovala. Není prý tudíž předmětem smlouvy byt (čtyřpokojevý), takže se žalobce neprávem dovolává ustanovení § 31 čís. 4 zák. ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n. (§ 31 čís. 5 dřív. zák.), které se vztahuje pouze na byty. Stížnost vytýká napadenému usnesení nesprávné ocenění provedených důkazů a nesprávné posouzení právní. Jde o otázku, zda se ustanovení § 31 čís. 4 (v době podání žaloby § 31 čís. 5) týká jen výslovně bytů a to bytů,